

ROMÂNIA
TRIBUNALUL HUNEDOARA
SECȚIA I-a CIVILĂ

DOSAR NR.8094/278/2014

Î N C H E I E R E

Ședința publică din data de 17 august 2016

Completul constituit din:

Președinte: - _____
Judecător - _____
Grefier - _____

Pe rol fiind soluționarea apelurilor civile formulate de către pârâta X și de către reclamantul Y împotriva sentinței civile nr.2983/2013 (judecător fond MCV).

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns de avocat AO pentru apelantul-reclamant Y, lipsă fiind celelalte părți.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței: obiectul litigiului, stadiul procesual, și faptul că procedura de citare a fost legal îndeplinită. S-a răspuns adreselor instanței privind exprimarea unui punct de vedere cu privire la oportunitatea formulării unei cereri de pronunțarea unei hotărâri prealabile și s-a depus la dosar prin registratura instanței, adresa emisă de către Direcția Agent Guvernamental și de către Primărie.

Reprezentanta apelantului-reclamant avocat AO, față de cererea privind exprimarea unui punct de vedere cu privire la oportunitatea formulării unei cereri de pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, arată că se opune având în vedere conținutul art.4 din Legea nr.165/2013, în sensul că această lege se aplică cauzelor aflate pe rolul Curții EDO suspendate în baza hotărârii pilot din 12.10.2010, iar în cauza de față a făcut dovada faptului că dosarul se află pe rolul Curții EDO și este suspendat.

Instanța, luând concluziile părților urmează a dispune prin încheiere sesizarea ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în legătură cu chestiuni de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.4 din Legea nr.165/2013, respectiv dacă textul de lege indicat vizează trei situații distincte de aplicabilitate a dispozițiilor Legii nr.165/2013, respectiv dacă situația cauzelor aflate pe rolul Curții EDO și suspendate în temeiul hotărârii Atanasiu este subsumată condiției generale de a formula o cerere în baza legilor de reparație.

T R I B U N A L U L ,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

1. De lămurirea modului de interpretare/aplicare a prevederilor art. 4 din Legea nr.165/2013 modificată prin Legea nr.368/2013, respectiv dacă textul de lege indicat vizează trei situații distincte de aplicabilitate a dispozițiilor Legii nr.165/2013, în sensul că situația prevăzută de teza a III-a a art. 4 din lege, a cauzelor aflate pe rolul Curții EDO și suspendate în temeiul hotărârii Atanasiu, este subsumată sau nu condiției generale de a formula o cerere în baza legilor de reparație, depinde de soluționarea litigiului dedus judecății.

Prin acțiunea ce face obiectul dosarului de față s-a solicitat să se dispună obligarea la restituirea în natură a terenului în suprafață de 2939,80 mp neafectat de clădiri și utilități înscris

în CF și obligarea la plata de despăgubiri pentru terenul în suprafață de 663,20 mp din terenul înscris în aceeași carte funciară.

2. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

II. Expunerea succintă a procesului.

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Judecătorei reclamantul Y a chemat în judecată pe pârâta X și a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să dispună obligarea pârâtei să-i restituie în natură terenul în suprafață de 2939,80 mp neafectat de clădiri și utilități și obligarea pârâtei la plata de despăgubiri pentru terenul în suprafață de 663,20 mp din terenul înscris în aceeași carte funciară, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul Y a arătat că s-a adresat pârâtei prin cererea înregistrată sub nr. ___, cerere prin care i-a solicitat să-i fie restituit terenul înscris întemeindu-și cererea pe dispozițiile art.4 teza a III-a din Legea nr.165/2013, însă prin adresa din 29.07.2014 pârâta i-a răspuns că nu poate da curs solicitării lui, apreciind în mod eronat că cererea s-ar încadra în dispozițiile art.4 teza I din Legea nr. 165/2013.

Că, el și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 4 teza a III-a din Legea 165/2013, teză care se referă la „cauzele aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Măria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”, și care nu condiționează aplicarea Legii 165/2013 de introducerea unei cereri de restituire la Legea 10/2001. De altfel, nici teza a II-a a art.4 nu prevede această condiționare.

Conform scrisorii CEDO din 3 decembrie 2010, cererea sa, înregistrată la CEDO, a fost suspendată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în vederea aplicării prevederilor Legii 165/2013, deci condiția enunțată la art. 4 teza a III-a este îndeplinită.

La punctul 2 din adresa trimisă de pârâta sunt enumerate cererile prevăzute în art. 3 din Legii 165/2013 însă noțiunea de cerere indicată la punctul 2 nu are legătură cu cererea depusă de el.

Că, terenul în litigiu este situat în ___, și titulari ai dreptului de proprietate asupra terenului au fost: A, B, C și X și titularii dreptului de proprietate sunt considerați de CEDO deținători ai unui "bun" în sensul articolului 1 din Primul Protocol Adicional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului (Cauza BOCK și PALADE împotriva României, § 51 și § 52 și Cauza PRODANOF și alții împotriva României (nr. 2), § 31) și sunt ocrotiți de acesta.

În anul 1950, Primăria a ocupat, fără forme legale, terenul în litigiu pe care a construit clădirea Școlii, desființată în prezent, iar în anul 2001, o parte din teren în suprafață de 663,2 mp (343,2 mp sub clădiri + 320 mp curte și zone verzi) a fost inclus în domeniul și atestat prin HG nr. 1352/2001 în anexa 6, pozițiile 515 și 516.

În anul 2007 a introdus o acțiune în revendicare a terenului din litigiu, însă prin sentința civilă nr. ____/2007, rămasă irevocabilă prin decizia civilă nr. ____/R/2008, acțiunea a fost respinsă pe motiv că "terenul în litigiu, clădirile și anexele fac parte din domeniul public, fiind înscrise la pozițiile nr. 515 și 516 din inventarul bunurilor, care aparțin domeniului public și atestat prin Hotărârea de Guvern nr. 1352/2001 și date prin delegare către Consiliul de Administrație al unității școlare potrivit art. 166 alin.41 din Legea învățământului nr. 84/1995."

Că, prin cererea înregistrată la CEDO cu nr. 44603/08 a solicitat obligarea Statului Român să acorde despăgubiri pentru includerea terenului de 663,2 mp în domeniul public și lăsarea în deplină proprietate și folosință a terenului înscris și neinclus în domeniul public însă în anul 2010, CEDO a suspendat examinarea cererii sale considerând că ea poate fi rezolvată prin aplicarea Legii 165/2013.

La punctul 3 al răspunsului comunicat de pârâtă, aceasta consideră că instanța a dat câștig de cauză Primăriei nu numai pentru terenul inclus în domeniul public, ci pentru întreg terenul ocupat în prezent de pârâtă.

Cu privire la terenul neinclus în domeniul public, în suprafață de 2939,80 mp reclamantul Y a arătat că nu era înregistrat în patrimoniul Statului, respectiv al Primăriei, deci instanța nu putea constata apartenența acestuia la domeniul public.

Însă, instanța nu putea hotărî includerea acestui teren în domeniul public deoarece ar fi trebuit să hotărască un transfer de proprietate prin care să încalce prevederile art. 6 alin. (1) al Legii 213/1998 și art. 3 al Legii 33/1994 și conform deciziilor nr. 85/2001, nr.479/2004 și nr.54/2005 ale Curții Constituționale, nu se poate efectua un transfer de proprietate pe baza art. 166 alin.41 al Legii 84/1995, astfel că apreciază că acest articol a fost menționat de către instanță numai pentru a indica persoana juridică ce poate administra legal terenul și clădirea incluse în domeniul public.

A arătat totodată că Școala fiind desființată, Consiliul Local prin Hotărârea nr. 188 din 29.05.2013 a schimbat destinația imobilului în care a funcționat această școală.

Pârâta X a formulat întâmpinare în cauză prin care a solicitat respingerea acțiunii în principal ca inadmisibilă și în subsidiar ca neîntemeiată.

Prin întâmpinare pârâta X a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, motivând că de prevederile Legii nr. 165/2013, beneficiază persoanele care au depus cereri în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la intrarea în vigoare a acestei legi. Or, reclamantul nu a solicitat restituirea imobilului din litigiu, în baza Legii nr. 10/2001, astfel că nedepunând nicio cerere, în termen legal, acesta nu o poate chema în judecată.

Apreciază că Municipiul ar fi putut avea calitate procesuală pasivă, într-un eventual proces, întemeiat pe dreptul comun, însă, o astfel de acțiune a fost promovată și a făcut obiectul dosarului nr. ____/278/2007, acțiune soluționată în favoarea Municipiului, prin sentința civilă, rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. ____/R/2008.

Totodată pârâta a invocat și excepția autorității de lucru judecat a sentinței civile, rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. ____/R/2008, arătând că prin această hotărâre a fost respinsă acțiunea reclamantului Y în contradictoriu cu pârâții A, B și C și că obiectul cauzei este același, cu cel din cererea de față, respectiv restituirea terenului în suprafață de 3603 mp pe care este construită clădirea fostei Școli.

Pe fondul acțiunii prin întâmpinare pârâta X a arătat că terenul din litigiu, are o suprafață de 3112 mp și nu de 3603 mp, suprafața reală de 3112 mp a terenului fiind determinată cu prilejul măsurătorilor efectuate în teren, în vederea intabulării dreptului de proprietate în cartea funciară, astfel că suprafața terenului este de 3112 mp. Că a făcut demersuri la OCPI, și în urma dezmembrării suprafeței de 3112 mp, terenul în suprafață de 1252 mp, având categoria de folosință Cc, căruia i s-a atribuit nr. cadastral și terenul în suprafață de 1860 mp, având categoria de folosință Cc, i s-a atribuit nr. cadastral, astfel că în CF pe terenul în suprafață de 1252 mp a fost înscris dreptul de proprietate asupra clădirii Școlii, anexelor și grupului sanitar, iar în CF a fost intabulat restul de teren în suprafață de 1860 mp rezultat din dezmembrarea terenului cu nr. cadastral înscris în CF.

Obiectul acțiunii îl constituie terenul în suprafață de 3112 mp, pe care este construită clădirea Școlii, teren care nu a fost folosit niciodată folosit de reclamant Y și pe care Statul l-a preluat, destinându-l unor activități școlare.

Că acțiunea reclamantului Y este întemeiată pe prevederile Legii nr. 165/2013, însă fiind vorba de o preluare abuzivă a terenului de către stat reclamantul nu beneficiază de prevederile acestei legi, întrucât nu a formulat în termen legal o cerere/notificare de restituire a terenului în conformitate cu legea specială - Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplicabilă speței.

Este adevărat că, în inventarul bunurilor ce aparțin domeniului public nu era inclusă întreaga suprafață de teren, dar acesta s-a completat cu dispozițiile art.166, alin.4¹ din Legea

84/1995 conform căreia terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea unitățile de învățământ, aparțin domeniului public al unităților administrativ-teritoriale.

Potrivit OUG 206/2000, care completează lista bunurilor ce alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ teritoriale, anexă la Legea 213/1998: „Terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea unitățile de învățământ preuniversitar de stat - grădinițe, școli generale, primare și gimnaziale, licee, seminarii teologice, grupuri școlare, școli de arte și meserii și școli postliceale - fac parte din domeniul public al comunelor, orașelor și municipiilor, respectiv al sectoarelor municipiului București, și sunt în administrarea consiliilor locale ale comunelor, orașelor și municipiilor, respectiv ale sectoarelor municipiului București, în a căror rază teritorială își desfășoară activitatea, prin delegare către consiliile de administrație ale unităților de învățământ”.

Deci aceste terenuri, aparțin domeniului public iar dreptul acestuia, este inalienabil, insesizabil și imprescriptibil.

Conform art. 6 alin. 2 din Legea 213/1998, bunurile preluate de stat fără titlu valabil puteau fi revendicate de foștii proprietari, dacă nu făceau obiectul unor legi speciale de reparație, prin urmare aveau deschisă calea acțiunii în justiție, numai după emiterea deciziei de către unitatea deținătoare.

Apreciază că instanța, prin sentința civilă definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. ____/R/2008, a confirmat susținerile sale din întâmpinare și a infirmat dreptul reclamantului de a revendica terenul ce face obiectul prezentei acțiuni.

A arătat încă o dată că ulterior pronunțării sentinței civile, rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. ____/R/2008, ce i-a fost favorabilă, a procedat la intabularea dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 3112 mp și în urma dezmembrării, imobilul teren în suprafață de 1252 mp este ocupat de clădirea Școlii, anexele și grupul sanitar iar restul de teren în suprafață de 1860 mp a fost concesionat prin Hotărârea Consiliului Local nr. 344 din 1012, în scopul construirii unui sediu de firmă, fiind parcurse toate procedurile de obținere a autorizației de construire, iar lucrările de construire au fost demarate.

În continuare pârâta X a invocat prevederile art. 3 și art. 4 din Legea 165/2013 și apreciază că din interpretarea acestora rezultă că cauzele inserate în textul de lege și aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate, de care reclamantul se prevalează neîntemeiat, au ca obiect tocmai cererile formulate și depuse în termen legal și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii 165/2013.

În drept a invocat prevederile actelor normative la care a făcut referire și art. 205 din C.Pr.Civ.

Prin răspunsul la întâmpinare depus la filele 46-48 reclamantul Y și-a exprimat poziția procesuală asupra celor două excepții invocate de pârâtă solicitând respingerea acestora iar referitor la apărările pe fondul cererii din întâmpinare a arătat că a aflat din întâmpinare despre înființarea CF și că terenul înscris în această carte funciară este identic cu cel înscris în CF unde el este proprietar tabular, carte funciară care exista astfel că nu se justifică înființarea unei noi cărți funciare.

Că, aflând de această intabulare în temeiul art. 31, alin. (3) din Legea 7/1996, a formulat o plângere la Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară plângere care urmează a fi trimisă Judecătoriei spre soluționare.

Consideră că terenul în litigiu nu face obiectul Legii 10/2001, deoarece acest teren nu a fost „preluat abuziv” de Municipiul, preluarea, conform art. 16 al Legii 10/2001, a definiției date „unității deținătoare” în Normele de aplicare a Legii 10/2001 și a Deciziei nr. 725/R/2010 a Curții de Apel București, secția IV civilă, presupune un transfer de proprietate în favoarea Primăriei, ci a fost luat abuziv în „posesie de fapt” (proprietarul tabular deținând posesia de drept), fără a legaliza vreun drept legal de proprietate.

Preluare abuzivă a avut loc, doar, în anul 2001 cu ocazia includerii unei părți din teren în domeniul public și în anul 2012 cu ocazia înscrierii dreptului de proprietate în CF, însă aceste

acțiuni au avut loc în afara perioadei de timp de aplicabilitate a Legii 10/2001 și după data de 20 iunie 1994 la care România a aderat la Convenția Europeană a Drepturilor Omului;

El fiind proprietarul tabular al terenului în litigiu, are un bun în sensul art. 1 al Primului Protocol Adicional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO, cauza Bock și Palade c. României, paragrafele 51 și 52) și în această calitate poate solicita legal revendicarea terenului pe calea dreptului comun, conform Deciziei ÎCCJ nr. 33/2008, teza II, chiar dacă nu a formulat notificare la Legea 10/2001.

Fiindu-i suspendată de către CEDO cererea sa, el poate solicita legal, conform art. 4 teza III, aplicarea prevederilor Legii 165/2013, nefiind condiționat de aplicarea prevederilor Legii 10/2001 (CEDO, cauza Preda contra României, paragraful 134).

În drept s-au invocat dispozițiile art. 20 alin. 2 și art. 44 din Constituția României, art. 4 din Legea nr.165/2013, art. 3 alin. 1 din Legea nr.213/1998, art. 1 din Legea 33/1994, art. 166 alin. 4 din Legea nr.84/1995, art. 33, 50 și 54 din Legea nr. 7/1996, Deciziile nr. 85/2001, 479/2004 și 54/2005 ale Curții Constituționale, Decizia 33/2008 teza II a ÎCCJ și jurisprudența instanței Supreme.

Prin sentința civilă, pronunțată în dosarul nr. 8094/278/2014, s-a admis excepția nelegalității H.G. nr. 1352/2001, invocată de reclamant și în consecință s-a constatat nelegalitatea parțială a H.G. nr. 1352/2001 în ce privește includerea în Anexa nr.6 ce conține inventarul bunurilor care aparțin domeniului public a terenului, aferent clădirii Școlii în suprafață totală de 663,20 mp din care suprafață construită de 343,20 mp și suprafață curte și zone verzi de 320 mp, aflat la nr. 515, codul de clasificare 1.6.2 din Anexa nr.6.

S-a admis în parte acțiunea civilă precizată formulată de reclamantul Y, împotriva pârâtei X și în contradictoriu cu pârâta Z, și în consecință:

A fost obligată pârâta X să restituie reclamantului terenul în suprafață de 1860 mp ce corespunde lotului nr. 1 delimitat prin punctele topografice din terenul în suprafață totală măsurată de 3112 mp, astfel cum a fost identificat în anexa nr.1 la raportul de expertiză topografică întocmit în cauză de expert (fila 173 din dosar).

S-au acordat reclamantului măsuri compensatorii sub formă de puncte care se determină potrivit art. 21 al.6 și 7 din Legea nr. 165/2003 pentru terenul ce corespunde lotului nr.2 în suprafață de 1252 mp, la raportul de expertiză topografică întocmit în cauză de expert(fila 173 din dosar).

Pentru a se pronunța astfel, judecătoria a reținut următoarele:

Prin încheierea de ședință de la termenul de judecată din data de 21.11.2014 instanța a respins ca neîntemeiate excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei și excepția autorității de lucru judecat a sentinței civile nr. ____/14.12.2007 în dosarul nr. ____/278/2007 menținută prin decizia nr. ____5/R/2008 din 30.05.2008, invocate de pârâta prin întâmpinare (filele 79,80).

Tot la termenul de judecată din data de 21.11.2014 reclamantul a invocat excepția de nelegalitate a HGR nr. 1352/2001 cu anexa 6, pe care o consideră un act administrativ unilateral cu caracter individual în temeiul art. 4 alin.1 din Legea 54/2004, și a solicitat suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea excepției de nelegalitate.

Prin încheierea de ședință de la termenul de judecată din data de 16.01.2015 instanța în temeiul art. 248 alin. 4 din Codul de procedură civilă, a unit cu fondul excepția de nelegalitate a HGR nr. 1352/2001 invocată de reclamant și a respins cererea de suspendare a judecării cauzei, reținând că față de data sesizării instanței, respectiv 25.08.2014 și dispozițiile art.4 alin.2 din Legea 554/2004 care reglementează modul în care se soluționează această excepție, Judecătoria Petroșani este competentă să se pronunțe asupra excepției fie printr-o încheiere interlocutorie, fie prin hotărârea ce o va pronunța în cauză și apreciind că pentru soluționarea excepției de nelegalitate a HGR nr. 1352/2001 este necesar să se administreze aceleași dovezi ca și pentru soluționarea fondului (filele 120,121).

Totodată în virtutea rolului activ la același termen instanța constatând că din contractul de concesiune nr. 1891/08.01.2013 depus la dosar de Primărie rezultă că o porțiune din terenul ce face obiectul litigiului a fost concesionat unui terț, respectiv S.C X S.R.L., a pus în discuție în

temeiul dispozițiilor art.78 alin. 2 din Codul de procedură civilă necesitatea introducerii în cauză a acestei societăți.

Prin cererea depusă la data de 5.05.2015, reclamantul și-a precizat acțiunea în sensul că a solicitat introducerea în cauză în calitate de pârâtă a S.C. X S.R.L. (fila 165).

La data de 10.06.2015 pârâta S.C. X S.R.L. a depus note de ședință prin care a solicitat respingerea a acțiunii reclamantului ca nefondată, fără cheltuieli de judecată (fila 236).

Prin notele depuse pârâta S.C. X S.R.L. a arătat că prin sentința civilă pronunțată în dosarul nr. ____/278/2007, acțiunea de revendicare a terenului din litigiu formulată de reclamant în contradictoriu cu Primăria a fost respinsă, iar reclamantul cunoscând soluția dată în dosarul nr. ____/278/2007 a recurs la un subterfugiu juridic formulând prezenta cerere în contradictoriu cu pârâta X cerere pe care și-a întemeiat-o pe dispozițiile Legii nr. 165/2013, însă reclamantul nu beneficiază de prevederile acestei legi, întrucât nu a formulat în termen legal o notificare în baza Legii nr. 10/2001, ci a formulat doar acțiunea în revendicare care i-a fost respinsă.

Pe fondul acțiunii, a reținut judecătoria că prin cererea înregistrată sub nr. 11048 din data de 2.07.2014, aflată a filele 49-53 din dosar, reclamantul a solicitat pârâtei X restituirea terenului în suprafață de 3603 mp pe care este construită clădirea Școlii.

Reclamantul și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013, arătând în esență că în anul 2003 și-a intabulat dreptul de proprietate asupra terenului, drept dobândit prin moștenire, iar cererea sa înregistrată la CEDO sub nr. 44603/2008 este suspendată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în vederea aplicării Legii nr. 165/2013.

La finalul cererii (fila 53 verso din dosar) reclamantul Y a solicitat pârâtei X soluționarea cererii conform art. 11 alin.1, art.1 alin.2 și art.16 din Legea nr. 165/2013, ținând seama că pentru suprafața de 663,20 mp din terenul în litigiu pe care se află clădirea și anexele Școlii nu s-au acordat despăgubiri, iar suprafața de 2938,80 mp din același teren este neocupată de clădiri sau alte anexe.

Prin adresa nr. 11048 din 29.07.2014 pârâta X a răspuns reclamantului Y că nu poate da curs cererii sale, motivând în esență că reclamantul nu beneficiază de prevederile Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, întrucât reclamantul nu a formulat în termen legal o notificare de restituire a terenului din litigiu în temeiul Legii speciale nr. 10/2001.

În aceeași adresă pârâta a enumerat cererile ce cad sub incidența art.3 din Legea nr. 165/2013 și a reamintit reclamantului de dosarul nr. 1204/278/2007 ce a avut ca obiect restituirea terenului din litigiu soluționat prin sentința civilă, rămasă irevocabilă prin decizia civilă nr. 505/R/2008 (filele 4,5).

Față de răspunsul comunicat prin adresa susmenționată, la data de 21.08.2014 (fila 19 față/ verso), reclamantul a formulat acțiunea ce face obiectul cauzei de față.

Conform cărții funciare în extenso, depusă la filele 73-78 din dosar, imobilul din litigiu în suprafață tabulară de 1001 stânjeni înscris în CF s-a format în urma dezmembrării imobilului înscris în aceeași carte funciară, urmare a încheierii contractului de schimb, precum și a schiței de dezmembrare cuprinsă în contractul din 23 iunie 1943, astfel, parcela cu suprafața de 55 stânjeni s-a transnotat în CF nou înființată în favoarea numiților A și soția născută B, iar parcela cu suprafața de 1001 stânjeni s-a rennotat în cartea funciară prezentă în favoarea proprietarei de sub B 6-8 – respectiv în favoarea numitei C soția lui D.

Pe lângă imobilul de sub A+14, numita C, soția lui D, deținea în proprietate sub B 6, B7 și B8 și terenul înscris în aceeași CF, toate însumând o suprafață tabulară totală de 39489 mp.

La data de 18 iulie 1969, în baza certificatului de predare a moștenirii nr. 138/1969 din dosarul nr. ____/1969, dreptul de proprietate al numitei C, de sub B 6, 7 și 8 din acest teren se intabulează sub B18 și B19 în favoarea fiicelor acesteia E și F - mama reclamantului Y- în cote de ½ parte fiecare.

Ulterior, decesului coproprietărei de sub B18 – sora mamei reclamantului și respectiv mătușa reclamantului - dreptul de proprietate al acesteia înscris sub B18 se intabulează la data de 20.12.1993 în favoarea surorii sale - G sub B20, în baza certificatului de moștenitor din dosarul nr. 579/1990.

Conform ultimei înscrieri din această carte funciară la data de 21.11.2003, dreptul de proprietate deținut de defuncta G, înscris sub B.19 și 20 din terenul înscris în suprafață totală de 39.489 mp s-a înscris cu titlu de moștenire sub B.21 în favoarea reclamantului Y, în calitate de fiu, în baza certificatului de moștenitor din dosarul nr.216/2003.

Așadar, reclamantul Y și-a intabulat dreptul de proprietate asupra terenului înscris în suprafață tabulară de 1001 stânjeni=3603 mp la data de 21.11.2003, și în prezent acest teren este deținut în proprietate de reclamant, aspect care rezultă din extrasul de carte funciară depus la fila 175 din dosar.

Este adevărat că la data de 20 februarie 2007 reclamantul a înregistrat pe rolul Judecătorei o acțiune în revendicare împotriva pârâților X, Z și T prin care a solicitat obligarea pârâților de a-i preda în deplină proprietate și pașnică folosință terenul în suprafață de 3603 mp proprietatea sa, înscris în CF, acțiune ce a făcut obiectul dosarului nr. ___/278/2007.

Prin sentința civilă pronunțată în dosarul nr. ___/278/2007, astfel cum a fost menținută prin decizia civilă nr. ___/R/2008 din 30.05.2008, acțiunea formulată de reclamant a fost respinsă.

În considerentele sentinței susmenționate instanța a reținut că: *„Terenul în litigiu, clădirile și anexele fac parte din domeniul public fiind înscrise la pozițiile nr. 515 și 516 din inventarul bunurilor care aparțin domeniului public și atestat prin Hotărârea de Guvern nr. 1352/2001 și date prin delegare către Consiliul de administrație al unității școlare, conform art. 166 alin. 4¹ din Legea Învățământului nr. 84/1995.”*

De asemenea în considerentele deciziei civile s-a reținut că: *„Reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 480 Cod civil invocând cartea funciară în care figurează proprietar prin moștenire din anul 2003 (f.6 dos.fond).*

Obiectul acțiunii îl formează însă un teren, care nu a fost folosit niciodată de reclamant, și pe care Statul Român l-a preluat, destinându-l unor activități școlare.

Chiar dacă la dosarul cauzei nu s-a depus dovada exproprierii, iar statul nu și-a înscris dreptul de proprietate în carte funciară, terenul se află în folosința statului, iar lipsa dovezilor de mai sus, confirmă, o dată în plus preluarea abuzivă, respectiv, în absența oricărui titlu .

Este adevărat că, în inventarul bunurilor ce aparține domeniului public al municipiului, nu este inclusă întreaga suprafață de teren, dar acesta se completează cu dispozițiile art. 166 alin. 4¹ din Legea nr. 84/1995 conform căreia terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea unitățile de învățământ, aparțin domeniului public al unității administrativ – teritoriale.

Fiind vorba la origini, de o preluare abuzivă a terenului de către stat, situația juridică a acestuia este supusă reglementării cuprinse în Legea nr.10/1991, iar retrocedarea putea fi obținută în procedura specială prevăzută de acest act normativ și nu pe calea dreptului comun, chiar dacă, temporar, în clădirea școlii nu se desfășoară activități.”

Din considerentele deciziei susmenționate, care a intrat în puterea lucrului judecat, rezultă că instanța a recunoscut lipsa unui titlu valabil în baza căruia „Statul” a preluat abuziv în folosință terenul al căror proprietari au fost antecesorii reclamantului și pe care ulterior reclamantul l-a dobândit în proprietate prin moștenire, însă a respins acțiunea în revendicare formulată de reclamant pe motiv că acesta nu a folosit niciodată terenul și că pentru retrocedarea imobilului reclamantul trebuia să urmeze procedura specială prevăzută de Legea nr. 10/1991.

Fiind nemulțumit de modul în care instanțele judecătorești din România i-au soluționat cererea, ulterior rămânerii irevocabile a sentinței susmenționate, în anul 2008 reclamantul s-a adresat CEDO, cererea sa fiind înregistrată sub nr. 44603/2008.

Conform adresei nr. ECHR-LRoul-3c SFL/SFL/lic. emisă la data de 3.12.2010 (fila 6 din dosar), Curtea Europeană a Drepturilor Omului confirmă reclamantului primirea scrisorilor

expediate de acesta la 1 și 8.11.2010, despre care îl înștiințează că au fost depuse la dosarul ce face obiectul cererii sale și totodată îl informează că în data de 12.10.2010, secția a treia a CEDO a adoptat hotărârea-pilot în cauzele Maria Atanasiu și Poenaru și Solon împotriva României (cererile nr. 30767/2005 și 33800/2006), care privește o chestiune similară cu cea din cererea reclamantului și că în această hotărâre, Curtea a decis să amâne examinarea tuturor cererilor similare contra României privitoare la aplicarea legilor de restituire, astfel că nu-i poate oferi informații despre data precisă la care Curtea va relua reexaminarea cererii sale.

Prin Hotărârea dată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României din 12.10.2010, în vigoare de la 22.11.2010, CEDO a hotărât la punctele 3., 5., 6. și 7. următoarele:

3. că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție în ceea ce le privește pe reclamantele Maria Atanasiu și Ileana Iuliana Poenaru;

5. că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în ceea ce le privește pe toate reclamantele;

6. *ca statul pârât să ia măsurile care să garanteze protecția efectivă a drepturilor enunțate de art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1, în contextul tuturor cauzelor similare cu cauza de față, conform principiilor consacrate de Convenție (paragrafele 229-236 de mai sus). Aceste măsuri vor trebui să fie puse în practică în termen de 18 luni de la data la care prezenta hotărâre va rămâne definitivă;*

7. *să suspende pentru o perioadă de 18 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri analiza tuturor cererilor rezultate din aceeași problemă generală, fără a prejudicia posibilitatea Curții de a declara inadmisibilă oricare dintre cauzele de acest tip sau de a lua act de o soluționare amiabilă la care vor fi ajuns eventual părțile, în aplicarea art. 37 sau art. 39 din Convenție.*

Urmând indicația dată de CEDO prin pct.6 al Hotărârii dată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României din 12.10.2010, Parlamentul României a adoptat la data de 16 mai 2013 Legea nr. 165 din 20 mai 2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, care a intrat în vigoare la data de 20.05.2013.

Potrivit art. 4 din Legea nr. 165 din 20 mai 2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România: „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 513 din 9 iulie 2014, s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, *stabilindu-se că sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.*

De vreme ce cererea reclamantului înregistrată la CEDO în anul 2008 a fost suspendată în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, și această cerere se afla pe rolul CEDO la data intrării în vigoare a Legii nr. 165 din 20 mai 2013, este evident că dispozițiile Legii nr. 165 din 20 mai 2013 îi sunt aplicabile cererii formulată de reclamant la data de 2.07.2014 adresată pârâtei și înregistrată sub nr. 11048/2.07.2014, cerere întemeiată de altfel pe dispozițiile art. 4 teza a treia din Legea nr. 165/2013.

Prin întâmpinarea depusă la fila 35 din dosarul nr. _____278/2007, atașat prezentei cauze, Municipiul a recunoscut că pe terenul din litigiu este construită Școala încă din anul 1960 și a susținut că terenul ocupat de școală și anexele acesteia ar fi fost expropriat.

În decizia civilă nr. ____/R/2008 a reținut, așa cum am arătat mai sus că : „ *Chiar dacă la dosarul cauzei nu s-a depus dovada exproprierii, iar statul nu și-a înscris dreptul de proprietate în carte funciară, terenul se află în folosința statului, iar lipsa dovezilor de mai sus, confirmă, o dată în plus preluarea abuzivă, respectiv, în absența oricărui titlu.* ”

Urmare a cererii înregistrate sub nr. 17/3823 prin care reclamantul s-a adresat Guvernului României, prin adresa nr. 20D/693/C.Z/A din 24.04.2008 (fila 14din dosar), Guvernul României a transmis reclamantului Decretul nr. 118/1983, cu tabelul anexă 3, în care la poziția 2 se regăsește numita C, ***iar în ceea ce privește Decretul nr. 143/1971 i s-a răspuns că în anexele la Decretul nr. 143/1971 nu se regăsește numita C și imobilul P.***

Așadar, în cauză este mai mult decât evident că terenul pe care se află edificată construcția Școlii și anexele acesteia, a fost ocupat în mod abuziv de Statul Român anterior anului 1960, fără niciun titlu, și că pentru acest teren nici antecesorii reclamantului, și nici reclamantul nu au fost despăgubiți până în prezent.

Anterior anului 1960 când Statul a ocupat abuziv terenul pe care este edificată construcția Școlii și anexele acesteia, terenul era deținut în proprietate de bunica reclamantului - numita C, soția lui D.

Cum terenul deținut de antecesoarea reclamantului nu a fost expropriat, în mod legal cu prilejul dezbaterii succesiunii rămase de pe urma numitei C, soția lui D, în masa succesorală a acesteia a fost inclus terenul deținut de aceasta sub B 6, 7 și 8 în suprafață tabulară totală de 39489 mp ,și, în baza certificatului de predare a moștenirii din dosarul nr. 171/1969, dreptul de proprietate asupra terenului s-a intabulat în favoarea fiicelor acesteia: E și F - mama reclamantului Y, în cote egale și mai apoi a fost dobândit în proprietate de reclamant, tot prin moștenire, astfel cum am mai arătat.

În cauza de față s-a analizat doar cererea cu privire la terenul în suprafață tabulară de 3603 mp, teren asupra căruia și în prezent, conform extrasului de carte funciară depus la fila 175 din dosar, reclamantul figurează înscris cu drept de proprietate în cotă de 1/1 parte.

Pentru a se putea pronunța asupra excepției de nelegalitate a Hotărârii Guvernului nr. 1352/2001 instanța de fond a solicitat pârâtei să depună la dosar actele care au stat la baza întocmirii inventarului bunurilor ce aparțin domeniului public, acte care au fost înaintate Guvernului României pentru a emite Hotărârea de Guvern nr. 1325/2001.

La data de 11.08.2015 pârâta a înaintat instanței Hotărârea Consiliului Local nr. 89 din 21.10.1999 și anexa acesteia respectiv: „Inventarul bunurilor ce aparțin domeniului public” și Hotărârea Consiliului Local nr.59 din 19.04.2001 și anexa acesteia, respectiv „Inventarul bunurilor ce aparțin domeniului public”, acte aflate la filele 269-312 din dosar.

Din analiza acestor acte, s-a constatat că prin Hotărârea Consiliului Local nr. 89 din 21.10.1999 (fila 269) Consiliul Local și-a însușit inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public, întocmit de comisia organizată în acest scop prin Hotărârea Consiliului Local nr. 63/1999 – potrivit anexei care face parte integrantă din această hotărâre.

Din Anexa la Hotărârea Consiliului Local nr. 89 din 21.10.1999 (filele 270-283 din dosar) ce conține Inventarul bunurilor ce aparțin domeniului public, se observă că la nr. crt. 515, codul de clasificare 1.6.2 figurează înscrisă „*Școala Generală identificată, nr. 62, cu suprafața construită de 360 mp, suprafață curte +zone verzi de 2175 mp*”, la anul dobândirii sau al dării în folosință figurează anul 1960, iar la nr. crt.516 și 517, codurile de clasificare 1.6.4 și 16.31 figurează „*magazie și împrejmuire școală*”, anul dobândirii sau al dării în folosință al acestora este „1950”, iar la situație juridică actuală a acestor imobile este trecută „ *Legea nr. 84/1995 ,art. 166 alin.4*”.

Ulterior prin Hotărârea Consiliului Local nr.59 din 19.04.2001, aflată la fila 284, s-a aprobat modificarea și completarea anexei la HCL nr. 89/1999, privind însușirea inventarului bunurilor ce aparțin domeniului public.

În anexa la Hotărârea Consiliului Local nr. 59/2001, aflată la filele 285 -312 din dosar, ce conține Inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public, însușit de Consiliul Local prin Hotărârea Consiliului Local nr.89 din 21.10.1999 și modificat prin Hotărârea Consiliului Local nr.59 din 19.04.2001, se observă următoarea modificare intervenită cu privire la imobilele teren și Școala Generală:

- la nr. crt. 515, codul de clasificare 1.6.2. figurează înscrisă „clădirea Școală Generală, suprafața construită =342,20 mp, suprafața curte +zone verzi de 320 mp.”, anul 1960, iar la situația juridică „Legea nr. 84/1995, art. 166 alin.4”;
- la poziția 516, codul de clasificare 1.6.4 figurează „clădire anexă la Școala Generală”, anul 1950, iar la situația juridică „Legea nr. 84/1995, art.166 alin.4.”

Inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public, însușit de Consiliul Local prin Hotărârea Consiliului Local nr. 89 din 21.10.1999 și modificat prin Hotărârea Consiliului Local nr.59 din 19.04.2001, a fost înaintat Guvernului care a adoptat Hotărârea nr. 1352 din 27decembrie 2001 privind atestarea domeniului public al județului, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județ, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 634 din 28 august 2002, prin care se atestă apartenența la domeniul public al județului, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județ a bunurilor cuprinse în anexele nr. 1-70 care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Anexa nr.6 a Hotărârii nr. 1352 din 27decembrie 2001 conține Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al municipiului, astfel cum a fost însușit de Consiliul Local al municipiului prin Hotărârea Consiliului Local nr. 89 din 21.10.1999 și modificat prin Hotărârea Consiliului Local nr. 59 din 19.04.2001.

Instanța a constatat că în Anexa 6 temeiul de drept pentru includerea în domeniul public al municipiului a bunurilor de la nr. crt. 515 și 516, este art. 166 alin.4 din Legea nr. 84/1995.

Acesta constituie un temei legal pentru includerea în domeniul public al municipiului a clădirii Școlii și a anexei acestei clădiri întrucât acestea sunt proprietatea Unității administrativ teritoriale a Municipiului.

Însă, includerea în domeniul public al municipiului a terenului în suprafață de 663,20 mp din care 342,20 mp, reprezintă suprafața ocupată de clădirea școlii și 320 mp reprezintă suprafața curții + zone verzi a fost apreciată de instanță ca nelegală pentru următoarele argumente:

Articolul 7 din Legea nr. 213/1998 enumeră modurile de dobândire a dreptului de proprietate publică, respectiv:„ Dreptul de proprietate publică se dobândește:

- a) pe cale naturală;
- b) prin achiziții publice efectuate în condițiile legii;
- c) prin expropriere pentru cauza de utilitate publică;
- d) prin acte de donație sau legate acceptate de Guvern, de consiliul județean sau de consiliul local, după caz, dacă bunul în cauza intră în domeniul public;
- e) prin trecerea unor bunuri din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale în domeniul public al acestora, pentru cauză de utilitate publică;
- f) prin alte moduri prevăzute de lege.”

Instanța a constatat că nici unul din modurile de dobândire a dreptului de proprietate publică prevăzute de art. 7 din Legea nr. 213/1998, privitoare la regimul juridic al acestei proprietăți nu a fost aplicabil în cazul de față

În speța de față includerea în domeniul public al municipiului a terenului în suprafață de 663,20 mp s-a făcut prin H.G. nr. 1352 din 27 decembrie 2001 privind atestarea domeniului public al județului, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județ, pe baza Inventarului bunurilor care alcătuiesc domeniul public al Municipiului, însușit de Consiliul Local al municipiului prin Hotărârea Consiliului Local nr. 89 din 21.10.1999 și modificat prin Hotărârea Consiliului Local nr. 59 din 19.04.2001.

Instanța a constatat că în perioada anilor 1999-2002 pe parcursul cărora s-a derulat procedura întocmirii Inventarului bunurilor care alcătuiesc domeniul public al Municipiului,

terenul, în suprafață tabulară de 3603 mp, era deținut în proprietate de mama reclamantului, conform mențiunii de sub B20 din cartea funciară în extenso.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 1031 din 14.09.2010 referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.21 alin.3 din Legea nr.213/1998 s-a reținut că: „*Hotărârea Guvernului nr. 54/2008 pentru modificarea și completarea unor anexe la Hotărârea Guvernului nr. 1.362/2001 privind atestarea domeniului public al județului Vâlcea, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Vâlcea nu reprezintă un act de trecere forțată a imobilelor din domeniul privat în cel public, similar unei exproprieri, ci doar confirmă regimul juridic al unor bunuri ce au fost enumerate în acte ale autorităților publice locale.*”

S-a apreciat că apartenența acestor bunuri la domeniul public implică în mod incontestabil existența unui titlu valabil.

Cum terenul din litigiu se afla în folosința municipiului fără nici un titlu, este evident că pentru ca această includere să fie legală trebuia ca, în prealabil, să aibă loc un transfer de proprietate.

Însă, prin art.166 alin. 4¹ din Legea 84/1995 ori prin includerea terenului în domeniul public al Municipiului, nu se poate efectua un transfer de proprietate legal, astfel cum a statuat ICCJ prin mai multe decizii pronunțate în spețe similare.

Astfel, prin decizia nr.1607/2007 Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția civilă și de proprietate intelectuală, a reținut că: „*Așadar simpla afectare a bunului sau apartenența acestuia la domeniul public nu sunt suficiente prin ele însele să conducă la consecința unui titlu valabil pentru stat.*” , prin Decizia nr. 1080/2012 Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut că: „*„Atestarea domeniului public nu are caracter constitutiv de drepturi, ci declarativ, iar valabilitatea unei astfel de operațiuni este condiționată de existența, ca premisă, a unui mod legal de dobândire a proprietății publice.” și prin Decizia nr. 561/2014 Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut că: „*Includerea unui imobil în inventarul centralizat al bunurilor aparținând domeniului public al statului nu constituie în sine un titlu de proprietate în favoarea statului, valabilitatea atestării domeniului public al statului fiind condiționată de existența, ca premisă, a unui mod legal de dobândire a proprietății publice.*”*

Totodată în considerentele deciziei nr. 1806/2005 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal, s-a reținut că: „*Nefondată este și critica recurentului ce se referă la existența hotărârilor consiliului local și consiliului județean de inventariere a acestor bunuri în proprietate publică, atât timp cât este demonstrat că bunurile în litigiu au fost și sunt proprietatea reclamantei conform art. 160 din Legea nr. 109/1966, aceste hotărâri menționând, în mod eronat, în cuprinsul lor un bun proprietatea reclamantei, ele fiind proceduri prealabile emiterii hotărârii Guvernului, care, preluând erorile, a schimbat regimul unei proprietăți private în proprietate publică. Această constatare este relevantă în cauză, în sensul că acest ultim act este nelegal în ceea ce privește dreptul vătămat al reclamantei.*”

Cum statul nu era proprietar al terenului, terenul în litigiu nu putea fi inclus legal în domeniul public în baza H.G. nr. 1352/2001 și a Hotărârilor nr.89/1999 și nr.59/2001 ale Consiliului Local P, deoarece aceasta ar fi o acțiune similară unei exproprieri.

Așa cum s-a arătat mai sus, în Anexa nr.6 a H.G.nr.1352/2001, temeiul de drept pentru includerea în domeniul public al municipiului a bunurilor de la nr. crt. 515, și 516, este art.166 alin.4 din Legea nr. 84/1995.

Potrivit art.166 alin.4¹ din Legea învățământului nr.84/1995: „*Terenurile și clădirile în care își desfășoară activitate unitățile de învățământ preuniversitar de stat – grădinițe, școli generale (primare și gimnaziale), licee, grupuri școlare, seminarii teologice, școli profesionale și școli postliceale – fac parte din domeniul public al comunelor, orașelor și municipiilor în a căror rază teritorială își desfășoară activitatea. Celelalte componente ale bazei materiale sunt de drept proprietatea unităților de învățământ preuniversitar de stat.*” și potrivit art.166 alin.4⁶ din același act normativ: „*Terenurile și clădirile preluate în mod abuziv de stat după data de 4*

septembrie 1940 de la persoane fizice sau juridice fac parte din domeniul privat al statului în condițiile legii și pot face obiectul unor acte normative de restituire.”

Însă terenul în litigiu nu putea fi inclus în domeniul public sau privat al Statului ori al Municipiului nici în baza Legii nr. 84/1995 pentru că nici statul, nici Municipiul nu erau proprietari ai terenului la acea dată.

Prin Legea învățământului nr. 84/1995 nu se putea efectua un transfer al dreptului de proprietate, instanța apreciind că un transfer al dreptului de proprietate asupra terenului ar fi fost posibil doar în temeiul Legii nr. 33/1994. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională în Deciziile nr. 85/2001 și nr.479/2004.

Astfel, fiind sesizată a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 166 alin. 41 din Legea învățământului nr. 84/1995, excepția pe care a respins-o prin decizia nr. 479 din 9 noiembrie 2004, Curtea Constituțională a reținut în considerentele deciziei că :„Din examinarea textului de lege criticat, Curtea observă că nu s-a operat un transfer de proprietate, astfel că nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (3) și (6), prin care se reglementează exproprierea și stabilirea despăgubirilor în cazul exproprierii.”

Totodată se reține că :„Curtea constată că dispozițiile art. 166 alin. (4¹) din Legea învățământului nr. 84/1995, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2000, au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 85 din 20 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 15 iunie 2001, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 166 alin. (41) din Legea învățământului nr. 84/1995. În considerentele acestei decizii, Curtea a reținut: „acest text de lege nu contravine art. 41 alin. (1)–(3) din Constituție. Reglementarea cuprinsă în textele de lege criticate de autorii excepției privește terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea învățământul preuniversitar, făcând astfel parte din domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și sectoarelor municipiului București. Apartenența acestor bunuri la domeniul public implică în mod incontestabil existența unui titlu legal pe care instanțele de judecată urmează să îl verifice.”

Potrivit art.6 alin.(1) din Legea nr. 213/1998: „Fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale și bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România este parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat”.

Instanța a considerat că, chiar și în ipoteza în care că terenul în litigiu ar fi fost preluat abuziv de stat în baza unui titlu, respectiv în baza unui decret de expropriere, conform art. 166 alin. (4⁶) din Legea învățământului nr. 84/1995 terenul trebuia inclus în domeniul privat al Municipiului și nu în domeniul public al acestuia.

Ori, statul, respectiv U.A.T. Municipiul neavând un titlu valabil asupra terenului în litigiu, includerea terenului în suprafață de 663,20 mp din care 342,20 mp reprezintă suprafața ocupată de clădirea școlii și 320 mp reprezintă suprafața curții +zone verzi, în Anexa nr.6 a H.G. nr.1352/2001 în domeniului public al municipiului a fost contrară legii.

Pentru toate aceste argumente instanța a apreciat ca întemeiată excepția nelegalității H.G. nr.1352/2001, invocată de reclamant.

S-a procedat în continuare la analizarea cererii de față întemeiată pe dispozițiile art. 4 teza a treia din Legea nr. 165/2013, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată, conform art. 4 alineatul 3 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată și completată.

Așa cum am arătat prin întâmpinarea depusă în cauză pârâta a susținut că ulterior pronunțării sentinței, rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. ___/R/2008 ce i-a fost favorabilă a procedat la intabularea dreptului de proprietate al Municipiului asupra terenului în suprafață de 3112 mp și în urma dezmembrării terenului din această carte funciară, imobilul teren în suprafață de 1252 mp este ocupat de clădirea Școlii, anexele și grupul sanitar iar restul

de teren în suprafață de 1860 mp a fost concesionat prin Hotărârea Consiliului Local nr.344 din 1012, în scopul construirii unui sediu de firmă, fiind parcurse toate procedurile de obținere a autorizației de construire, iar lucrările de construire au fost demarate.

Instanța a solicitat pârâtei X transmiterea documentației topografice ce a stat la baza intabulării dreptului de proprietate asupra terenului înscris în CF și prin adresa nr. 1368/12.02.2015 (fila 127) municipiul a transmis instanței actele aflate la filele 128-145 din dosar.

Analizând aceste acte și celelalte acte care au stat la baza înscrierii dreptului de proprietate al municipiului în CF UAT s-au constatat următoarele:

Prin H.C.L. nr. 222/29.09.2009 s-a aprobat inventarierea în proprietatea privată a municipiului, a terenurilor aflate în proprietatea statului, situate în intravilanul localității, prevăzute în Anexa 1 ce face parte integrantă din aceasta (fila 247).

În anexa la HCL nr. 222/29.09.2009 ,aflată la fila 248, sunt trecute 30 de terenuri printre care se regăsește și terenul înscris în CF nr.

Prin adresa nr. 15630/16.10.2009 Primăria municipiului a comunicat H.C.L. nr. 222/29.09.2009 BCPI iar la data de 6.11.2009, în baza adresei nr. 15630/16.10.2009 a Primăriei municipiului și a HCL nr. 222/29.09.2009 BCPI a procedat la intabularea sub B.179 a imobilului teren înscris sub nr. ord. A+78, proprietatea Statului Român de sub B177, conform Legii nr. 18/1991 în favoarea Municipiului – domeniul privat (fila 226 din dosar).

Imobilul înscris în baza adresei de parcelare nr. 7463 din 12.04.2012 emisă de Primăria municipiului, la data de 12.04.2012 sub nr. 6186 OCPI prin BCPI a fost înscris cu mențiunea conform căreia imobilul înscris sub B.106 să se parceleze astfel : parcela în suprafață de 3112 mp să se reînregistreze sub A+107 și să se transcrie în CF, iar parcela în suprafață de 53372 mp să se reînregistreze sub A+108 în favoarea acestui proprietar (fila 261 din dosar).

Totodată, OCPI prin BCPI a emis încheierea nr. 6186 (fila 228) prin care a dispus înființarea CF , imobilul transcris din CF, în suprafață de 3112 mp a fost înscris în CF UAT sub B.2 în cotă de 1/1 parte în favoarea Municipiului – Domeniu Privat (fila 228).

La data de 18.07.2012 Primăria a solicitat OCPI prin BCPI intabularea în cartea funciară a domeniului public identificat ca fiind înscris în CF, întemeindu-și cererea pe H.G. nr. 1352/2001 publicată în Monitorul Oficial nr. 634 bis din 28.08.2002 – Anexa 6(fila 141 din dosar).

Prin încheierea de carte funciară nr. 12125 din 30.07.2012 dată de OCPI prin BCPI (fila 140) s-a admis cererea formulată de Primăria municipiului și s-a dispus ca asupra imobilului, având ca proprietar Municipiul – Domeniul privat de sub B2 – să se intabuleze dreptul de proprietate dobândit prin lege în cotă de 1/1 parte în favoarea Municipiului – Domeniul public, (fila 140 din dosar).

S-a constatat că prin adresa nr. 2103 (fila 105 din dosar) Primăria municipiului s-a adresat OCPI prin BCPI și a solicitat intabularea dreptului de proprietate asupra imobilului teren în suprafață totală de 3112 mp în favoarea Municipiului – Domeniul public, conform documentației topografice de dezmembrare, respectiv:

- teren în suprafață de 1252 mp, având categoria de folosință Cc.
- teren în suprafață de 1860 mp, având categoria de folosință Cc.(fila 133 din dosar).

Adresa Primăriei municipiului a fost atașată cererii formulată la 31.10.2012 și înregistrată sub nr. 18197 (fila 132 din dosar).

Din actul aflat la fila 201 din dosar rezultă că registratorul de carte funciară apreciază că se impune întocmirea unui referat de completare a cererii pe motiv că: **„Constată intabulare eronată sub nr. 6186 imobilul supus dezmembrării conform hărții topografice și a amplasamentului precum și a vecinătăților – CF ____ și CF ____ se identifică și nu cu identificarea făcută la intabularea nr. 61862 care aparține CF ce reprezintă cartierul de locuințe colective și zone verzi amplasat pe partea opusă a DN 66 până la pârâu, imobilul în cauză nefăcând parte din acest CF ____, față de cele mai sus menționate”.**

Prin referatul aflat la fila 129, BCPI a solicitat Primăriei municipiului, ca în vederea soluționării cererii înregistrate sub nr. 18197 să depună o notă de completare referitoare la înscrierea în cartea funciară, reținând „intabulare eronată” și i-a solicitat să prezinte lămuriri.

Prin adresa nr. 23458 (filele 130, 131 din dosar) Primăria municipiului a comunicat BCPI că: „Terenul în suprafață totală de 3112 mp, este proprietatea municipiului – domeniul public și reprezintă curtea școlii cât și terenul aferent construcției școală și anexe;

Imobilul școală și teren aparțin domeniului public potrivit HG nr.1352/2001 și a M.O. nr. 634 bis, Anexa 6, poz.515;

Pentru terenul în cauză, cât și pentru alte terenuri din zonă, s-au construit atât imobile de interes public – școli, grădinițe, puncte termice, locuri de joacă pentru copii, zone verzi, etc. cât și blocuri de locuințe, iar aceste terenuri au trecut în proprietatea Statului Român, ulterior a municipiului, fie prin decrete de expropriere, fie prin depozitare în mod abuziv, etc., terenuri ce au aparținut foștilor proprietari, acte care de altfel nu au fost operate și în cărțile funciare individuale ce aparțineau vechilor proprietari;

Față de cele relatate mai sus au luat naștere cărți funciare în care apare notat Statul, respectiv Municipiul. În cazul de față și terenul în suprafață de 3122 mp se regăsește în CF, chiar dacă în vechea carte funciară apar foștii proprietari (nr. topo 121/2, 120/3). Oricare din cărțile funciare la care se face referire mai sus (și nu numai acestea), nu au determinată cu exactitate întinderea lor (nu au la bază măsurători topo-cadastrale, planuri de amplasament, schițe etc.), astfel nu se poate lua în calcul considerentul din referat că se întinde până la pârau.

Mai mult decât atât, pentru acest teren cu nr. topo 121/2, 120/3 nu s-a depus notificare în baza Legii nr. 10/2001, fostul proprietar având posibilitatea să ceară despăgubiri fiindcă nu se putea retroceda în natură deoarece pe acest teren s-a construit Școala, anexe, teren de sport și curtea școlii. Conform prevederilor O.U.G. nr. 109/2001 și O.U.G. nr. 145/2001, ultimul termen pentru depunerea de notificări a fost 14.02.2002.

Pentru nici un teren parcelat din CF-urile în care actualmente apare notat Municipiul nu a fost și nu este necesară identificarea cu carte funciară veche, ori în cazul de față s-a creat CF, iar Primăria municipiului a solicitat dezmembrarea terenului în două loturi și nu primă înregistrare imobil”.

Cu toate acestea OCPI prin BCPI emite încheierea de carte funciară nr. 18197 (fila 128) prin care a admis cererea Primăriei municipiului și a dispus în ce privește imobilul în proprietatea Municipiului– domeniul public de sub B3 să fie sistată CF, ca urmare a dezmembrării terenului în 2 imobile, unul cu nr. cadastral în CF și altul cu număr cadastral în CF.

Astfel, din dezmembrarea CF, UAT la data de 2.11.2012, OCPI prin BCPI a înființat CF în care a intabulat terenul în suprafață de 1252 mp, și construcțiile constând în clădiri Școală, anexa 1 și anexa 2, toate construite în 1950, toate în favoarea municipiului – domeniu public, cu precizarea că terenul a fost dobândit prin H.G.R. nr. 1352/27.12.2001 – anexa 6, iar construcțiile în baza adresei nr. 24689/emisă de Primăria și H.G.R. nr.1352/27.12.2001 (filele 35-37).

Tot la data de 2.12.2012 OCPI prin BCPI a înființat și CF în care a intabulat terenul în suprafață de 1860 mp, sub nr. ord. A1, în favoarea municipiului - domeniul public, în baza aceleași H.G.R. nr. 1352/27.12.2001 – Anexa nr. 6 – privind inventarul bunurilor ce aparțin domeniului public.

Ulterior prin H.C.L. nr. 344/8.11.2012 (filele 40, 41 din dosar) s-a aprobat trecerea din domeniul public al municipiului în domeniul privat al municipiului a parcelei de teren în suprafață de 1860 mp și s-a aprobat concesionarea acestei parcele, prezentă în planul de situație ce constituie Anexa nr.2 (fila 41) în scopul construirii unei firme.

Totodată prin contractul de concesiune nr. 1891 din 8.01.2013 (filele 106, 107), Consiliul Local al municipiului prin Serviciul Public Administrarea Domeniului Public și Privat a concesionat S.C. X S.R.L. – în calitate de concesionar (pârâtă în prezenta cauză), terenul în suprafață de 1860 mp, în scopul construirii unei firme.

În cauză a fost încuviințată o expertiză topografică ce a avut ca obiective:

- să se identifice terenul din litigiu, situat în municipiul;
- să se identifice dacă terenul din litigiu este terenul înscris în CF;
- să se stabilească suprafața acestui teren și să se indice prin puncte topografice ce suprafață din acest teren este ocupată de construcții, care sunt aceste construcții și ce suprafață este liberă
- să se identifice dacă terenul din litigiu este unul și același cu terenul înscris în CF, teren ce a trecut în domeniul public prin HGR nr.1352/2001, întrucât în CF în extenso, aflată la dosar nu există nicio mențiune cu privire la trecerea în domeniul public a dreptului reclamantului înscris sub B21.

Prin raportul de expertiză întocmit în cauză de doamna expert, aflat la filele 166-216 din dosar, experta a stabilit că terenul din litigiu, delimitat prin punctele topografice 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 1 are o suprafață reală de 3112 mp și se identifică ca fiind înscris în CF, în suprafață tabulară de 3603 mp, al cărui proprietar tabular este reclamantul Y, intabulat în baza certificatului de moștenitor nr. 242.

Terenul este învecinat la nord cu drumul de acces, la est DN 7 la sud – drumul de acces și la vest -M, N, O și P.

Pe acest imobil a fost construită Școala în anul 1950, imobilul fiind predat fără acte și aflat în folosința Ministerului Educației Naționale în baza Legii nr. 89/1995 și apoi în baza H.G. nr. 1352/2001 a trecut în domeniul public al municipiului conform Anexei 6, dar numai pentru o suprafață de 663 mp.

Din măsurători a rezultat că suprafața terenului este de 3112 mp (diferența de suprafață tabulară se regăsește în partea estică și este ocupată de ampriza drumul național 7) și conform dezmembrărilor efectuate de Primărie, terenul a fost parcelat în 2 loturi:

-lotul 1, delimitat pe plan între punctele topografice 1-2-3-4-5-6-7-8-20-21-16-17-18-1, are suprafața de 1252 mp și pe acest lot sunt edificate construcții în suprafață totală de 360 mp, astfel: C1 – clădire școală în suprafață de 295 mp, C2- magazie în suprafață de 39 mp și C3 – grup sanitar în suprafață de 26 mp;

-lotul 2, delimitat pe plan între punctele topografice 20-9-10-11-12-13-14-15-21-20, are o suprafață de 1860 mp și este liber de construcții.

La obiectivul 4 experta a răspuns că terenul din litigiu, având nr. top. 121/2/2 este unul și același cu imobilul înscris (incorect) în CF, teren ce a trecut în domeniul public prin H.G.R. nr. 1352/2001. Expertă apreciază că această înscriere s-a făcut incorect deoarece acest CF s-a desprins din CF, care într-adevăr se întinde până la pârâu și care reprezintă de fapt cartierul de locuințe și zone verzi, iar nr. topo 121/2/2-terenul în litigiu-conform hărții de CF, ce constituie planșa 2, aflată la fila 174 din dosar, se găsește la o distanță destul de mare de zona cartierului de blocuri, aspect sesizat de altfel și de BCPI prin referatul de completare.

În cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României la pct.136 curtea a reținut că „ În schimb, atunci când un stat contractant, după ce a ratificat Convenția, inclusiv Protocolul nr.1, adoptă o legislație care prevede restituirea totală sau parțială a bunurilor confiscate într-un regim anterior, se poate considera că acea legislație generează un nou drept de proprietate apărat de art.1 din Protocolul nr.1 în beneficiul persoanelor care întrunesc condițiile de restituire (Kopecky împotriva Slovaciei (MC) nr. 44.912/98, §35, CEDO 2004 –IX). ”

Instanța a reținut că de vreme ce reclamantul figurează și în prezent ca unicul proprietar tabular al imobilului teren în suprafață tabulară de 3603 mp și în suprafață reală de 3112 mp, reclamantul deține „un bun” în sensul articolului 1 din Protocol nr.1 la Cedo, dreptul său de proprietate asupra acestui imobil teren, fiind apărat de acest articol.

Potrivit art.1 alin.1 din Legea nr. 165 din 16 mai 2013 actualizată, privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România: „Imobilele preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist se restituie în natură.” și potrivit art. 16 din aceeași lege: „Cererile de restituire care nu pot fi soluționate prin restituire în natură la nivelul entităților investite de

lege se soluționează prin acordarea de măsuri compensatorii sub formă de puncte, care se determină potrivit art. 21 alin. (6) și (7)."

Pentru toate considerentele expuse mai sus, instanța a apreciat ca întemeiată în parte acțiunea civilă precizată și pe cale de consecință, în temeiul art.1 alin.1 din Legea nr. 165/2013 a obligat pârâta X să restituie reclamantului Y terenul în suprafață de 1860 mp ce corespunde lotului nr. 1 identificat în anexa nr.1 la raportul de expertiză topografică.

Totodată, în temeiul art. 16 din Legea nr. 165/2013 a acordat reclamantului măsuri compensatorii sub formă de puncte care se determină potrivit art. 21 al.6 și 7 din Legea nr. 165/2013 pentru terenul ce corespunde lotului nr.2 în aceeași anexă nr.1 la raport.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâta X, prin care a solicitat admiterea apelului și schimbarea în tot a hotărârii, în sensul respingerii cererii de judecată.

S-a apreciat de către apelant că instanța de fond a soluționat greșit excepția autorității de lucru judecat, întrucât cele două cereri ale reclamantului, ce formează obiectul dosarelor nr. ____/278/2007 și respectiv cel de față cu nr. 8094/278/2014 sunt aparent îndreptate împotriva unor părți diferite, iar obiectul este identic, fiind vorba de același imobil teren; că deși cele două acțiuni sunt întemeiate pe acte normative distincte, scopul urmărit de reclamant este același, respectiv obținerea imobilului teren pe care este situată Școala, astfel că acțiunea reclamantului este inadmisibilă.

Cu privire la fondul cauzei, s-a apreciat prin motivele de apel că instanța a reținut greșit aplicabilitatea prevederilor Legii nr. 165/2013, în sensul că cererea reclamantului înregistrată la Curtea EDO sub nr. 44603 poate fi privită ca o chestiune similară cu hotărârea pilot Maria Atanasiu în ceea ce privește obiectul cauzei, respectiv restituirea proprietăților.

Cu toate acestea, a subliniat apelantul că ceea ce face diferența este tocmai noțiunea de cerere, definită de art. 3 din Legea 165/2013 și noțiunea de persoană îndreptățită, definită în același articol.

Ca atare, s-a apreciat că reclamantul nu poate beneficia de prevederile Legii 165/2013, întrucât de aceste prevederi beneficiază persoanele care au formulat și depus cereri, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la intrarea în vigoare a legii; că reclamantul nu a solicitat restituirea imobilului care face obiectul cauzei în conformitate cu legea specială aplicabilă în speță.

S-au adus critici de nelegalitate ale sentinței civile atacate, în sensul că interpretarea dată disp. art. 4 teza a III-a din Legea nr. 165/2013 este total eronată, întrucât această situație prevăzută de lege nu înlătură termenul legal al noțiunii de cerere, în interpretarea art. 3.

S-a mai rugat a se observa că din cuprinsul Hotărârii în cauza Maria Atanasiu reiese fără echivoc că nu poate fi vorba de o cauză similară cu cea de față.

III. Dispoziții de drept intern invocate și aplicabile în cauză:

Legea 165/2013

Art. 1 - (1) Imobilele preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist se restituie în natură.

(2) În situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, măsurile prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii

fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, precum și măsura compensării prin puncte, prevăzută în cap. III.

(3) În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).

(4) Punctele prevăzute la alin. (2) și (3) se valorifică potrivit prezentei legi.

Art. 3 - În înțelesul prezentei legi, expresiile și termenii de mai jos au următoarele semnificații:

1. cereri - notificările formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cererile formulate în temeiul prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, cererile formulate potrivit Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, cererile de retrocedare formulate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, republicată, aflate în curs de soluționare la entitățile investite de lege sau, după caz, la Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor;

2. persoana care se consideră îndreptățită - persoana care a formulat și a depus, în termen legal, la entitățile investite de lege cereri din categoria celor prevăzute la pct. 1, care nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi;

3. persoana îndreptățită - persoana căreia i-a fost recunoscut dreptul la restituire în natură sau, după caz, la măsuri reparatorii;

Art. 4 - „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Punctul de vedere al apelantei pârâte :

S-a apreciat de către apelantă în cuprinsul motivelor de apel că instanța de fond a interpretat eronat dispozițiile art. 4 teza a III-a din Legea nr. 165/2013, în sensul că de aceste prevederi beneficiază persoanele care au formulat și depus cereri, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la intrarea în vigoare a legii

2. Punctul de vedere al intimatului reclamant:

Conținutul art.4 din Legea nr.165/2013 este clar, în sensul că această lege se aplică cauzelor aflate pe rolul Curții EDO suspendate în baza hotărârii pilot din 12.10.2010, iar în cauza de față a făcut dovada faptului că dosarul se află pe rolul Curții EDO și este suspendat.

V. Punctul de vedere motivat al completului de judecată investit cu soluționarea apelului de față.

Pentru a se obține despăgubiri în temeiul Legii nr.165/2013, este necesar ca petentul să fi formulat o cerere în acest sens, să fie persoană îndreptățită la restituire sau care se consideră îndreptățită, să se fi adresat unei entități investită de lege cu soluționarea unei notificări, etc., toate aceste noțiuni fiind definite în art.3 din lege.

Prin urmare, art.4 teza III din Legea nr.163/2013 care prevede că „dispozițiile prezentei legi se aplică ... cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului, suspendate în temeiul Hotărârii pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României” reprezintă o dispoziție care nu poate fi interpretată trunchiat și singular, ci prin coroborare cu celelalte dispoziții ale legii, respectiv legea în discuție se aplică tuturor cauzelor la care se referă art.4 (imobilelor preluate abuziv de statul comunist care au făcut obiectul legilor speciale de reparație), însă caracterul fondat sau nefondat al acțiunii se determină în urma analizării îndeplinirii tuturor condițiilor stipulate în legile speciale, inclusiv sub aspectul formulării unei notificări prealabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

Sesizarea **INALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE** în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în legătură cu chestiuni de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.4 din Legea nr.165/2013, respectiv dacă textul de lege indicat vizează trei situații distincte de aplicabilitate a dispozițiilor Legii nr.165/2013, respectiv dacă situația cauzelor aflate pe rolul Curții EDO și suspendate în temeiul hotărârii Atanasiu este subsumată condiției generale de a formula o cerere în baza legilor de reparație.

În baza art.520 al.2 cod procedură civilă suspendă judecata prezentei cauze până la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 17 august 2016.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

___/___/5 ex.
09.09.2016